

Bilag 17.

Oversættelse.

Ministerråd Skjold G. Mellbins indlæg i 4. udvalg den 10. oktober 1969 om Namibia, områderne under portugisisk administration og Sydrhodesia.

1. I sit indlæg under denne generalforsamlings generaldebat understregede den danske udenrigsminister, at Danmark vedbliver at fastholde, at problemerne vedrørende Namibia, områderne under portugisisk administration og Sydrhodesia må løses ved nøje anvendelse af princippet om selvbestemmelse, således at de pågældende folks ret til selv at forme deres lands skæbne tilgodeses. Vi beklager derfor dybt, at der intet mærkbart fremskridt er sket mod en løsning af disse koloniproblemer på grundlag af princippet om selvbestemmelsesret. Tværtimod er der i nogle tilfælde taget skridt til at konsolidere koloniherrøddet og i andre til at indføre eller udstrække den forkastelige apartheid-politik i koloniområder, hvorved der tilføres problemerne i det sydlige Afrika en ny og farlig dimension.

På denne baggrund er det kun forståeligt og naturligt, at mangelen på fremskridt er en kilde til vrede og en følelse af afmagt. Vi må imidlertid ikke glemme, at FN har taget en række vigtige og konstruktive skridt for at påvirke udviklingen i koloniområderne i den rigtige retning. Fremfor at acceptere nederlag må vi derfor prøve at udvirke, at fortsatte bestræbelser rettes mod fuld udnyttelse af FNs muligheder på afkoloniseringsområdet.

Skal disse bestræbelser bære frugt, vil det være af den allerstørste betydning at undgå uoverensstemmelse og splittelse mellem stater, som forfølger det samme mål, men undertiden har en forskellig opfattelse af, hvilke midler der skal bringes i anvendelse, for at nå målet.

Vi siger dette i fuld forståelse for den utålelige belastning dette indebærer for tålmodigheden hos de lande, der er nærmest

knyttet til de folk, som stadig er under koloniherrdømme. Og vi siger det, fordi vi tror, at enhver anden fremgangsmåde vil være nytteløs og derved spille i hænderne på de regeringer og myndigheder, som opretholder de pågældende kolonisystemer, og i sidste instans vil svække frihedens sag til skade ikke alene for de pågældende folk, men også for De forenede Nationer.

Må jeg tilføje, at når vi således understreger nødvendigheden af en samordnet handlemåde, gør vi det ud fra den forståelse, at i vor stræben efter at finde et grundlag for en sådan handlemåde fra FNs side må stormagterne utvetydigt påtage sig den betydningsfulde rolle og det store ansvar, der påhviler dem ikke alene i henhold til FN-pagten, men også — og ganske naturligt — i kraft af deres politiske og økonomiske muligheder.

2. Som jeg netop nævnte, må vi ikke glemme, at FN har taget visse vigtige og konstruktive skridt i kolonispørgsmål, som stadig afventer en løsning. I denne forbindelse er FNs aktion mod det ulovlige styre i Salisbury mest fremtrædende. For første gang i De forenede Nationers historie har sikkerhedsrådet benyttet sig af sin beføjelse til at foreskrive obligatoriske sanktioner i et forsøg på ved fredelige midler at hidføre en løsning, som er i overensstemmelse med de idealer og principper, denne verdensorganisation står for. Ganske vist er det ønskede resultat endnu ikke opnået, hovedsagelig fordi enkelte lande beklageligvis har undladt at opfylde deres forpligtelser i henhold til pagten. Vi ser imidlertid ingen grund til at give op. Tværtimod, denne trods hos de få, bør styrke vor beslutsomhed om at fastholde de foranstaltninger, der er truffet